

23. W. 2012

I W P L Y N E L O

WYROK --cALY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2012 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi X Wydział Gospodarczy
w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Ryszard Badio (ref.)

Sędziowie: SO Krystyna Szereda, SO Mariola Szczepańska

Protokolant staż. Magda Studzianna

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2012 roku w Łodzi

na rozprawie

skargi Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych

w postępowaniu przetargowym

zamawiającego Łódzkiej Agencji Rozwoju Regionalnego Spółki Akcyjnej w Łodzi,
wykonawcy 2C Dom Brokerski Rynku Szkoleń spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
Warszawie

przystępującego po stronie zamawiającego Eurofinance Training spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w Warszawie

na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 21 marca 2012 roku, w sprawie sygn.
akt KIO 472/12

Sygn. akt X Ga 216/ 12

uzasadnienie

W dniu 16 kwietnia 2012 r. do Sądu Okręgowego w Łodzi wpłynęła

skarga Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 21 marca 2012 r. wydane w sprawie sygn. akt KIO 472/12. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez merytoryczne rozpoznanie odwołania wykonawcy „2C Dom Brokerski Rynku Szkoleń” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zgodnie z art. 192 ust 10 w związku z art. 198f ust 5 p.z.p., a także nieobciążanie żadnej ze stron kosztami postępowania skargowego na podstawie art. 102 k.p.c.

Skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania tj.

1. art. 187 ust 3 w związku z art. 187 ust 7 p.z.p. oraz §9 w związku z §13 ust. 2 pkt 1 i §4 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 marca 2010 r. w sprawie regulaminu postępowania przy rozpoznawaniu odwołań (Dz. U. nr 48, poz. 280) poprzez uznanie, że obowiązek wezwania odwołującego przez Krajową Izbę Odwoławczą do uzupełnienia braków formalnych odwołania nie obejmuje przypadku, gdy dokument pełnomocnictwa nie został załączony do odwołania, ale nie potwierdza on umocowania osoby podpisującej odwołanie do reprezentowania odwołującego, a w konsekwencji poprzez zaniechanie wezwania odwołującego do uzupełnienia braku formalnego odwołania w zakresie wykazania umocowania osoby podpisującej odwołanie do działania w imieniu „2C Dom Brokerski Rynku Szkoleń” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie w sytuacji stwierdzenia braku formalnego odwołania w tym zakresie;
2. art. 189 ust. 2 pkt 2 p.z.p. przez bezpodstawne odrzucenie odwołania w sytuacji, gdy odwołujący nie został uprzednio wezwany do uzupełnienia braku formalnego odwołania w zakresie wykazania umocowania osoby podpisującej odwołania do działania w imieniu „2C Dom Brokerski Rynku Szkoleń” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie w związku ze stwierdzeniem przez Krajową Izbę Odwoławczą braku odwołania w tym zakresie.

Zamawiający - Łódzka Agencja Rozwoju Regionalnego S.A. oraz uczestnik Eurofinance Training spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie wnieśli o oddalenie skargi i obciążenie skarżącego kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym:

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko skarżącego, że brak merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów samego odwołania przez Krajową Izbę Odwoławczą nie stanowi przeszkody do merytorycznego rozpoznania odwołania przez Sąd, gdyż stosownie do treści art. 198f ust 2 zd. 4 p.z.p. w postępowaniu skargowym nie stosuje się przepisu art. 386 § 4 k.p.c. Tym samym nie jest dopuszczalne uchylene postanowienia i przekazanie odwołania Krajowej Izbie Odwoławczej. W każdym przypadku sąd okręgowy rozpoznający skargę na orzeczenie KIO staje się sądem meriti zobowiązanym do merytorycznego rozpoznania zarzutów odwołania, chyba że zachodzi podstawa określona w art. 198f ust. 4 p.z.p.

W związku z powyższym analizie należało przede wszystkim podać ostatnio wymieniony przepis. Stanowi on, że jeżeli odwołanie zostaje odrzucone albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania, sąd uchyla wyrok lub zmienia postanowienie oraz odrzuca odwołanie lub umarza postępowanie. Przepis ten należy interpretować w taki sposób, że sąd okręgowy w wyniku skargi odrzuca odwołanie w sytuacji, gdy nie zostało ono odrzucone przez KIO, choć zachodziły ku temu przesłanki.

Jeśli zaś KIO odwołanie odrzuciła, to po rozpoznaniu skargi podważającej takie rozstrzygnięcie, sąd (w przypadku negatywnej oceny skargi) nie uchyla postanowienia KIO aby ponownie odwołanie odrzucić, a wyłącznie merytorycznie skargę oddać. W sytuacji, gdy skarga ma wyłącznie wymiar formalny, to zarzuty formalne stają się meritum. Sąd może więc uchylić orzeczenie KIO i merytorycznie rozpoznać odwołanie albo skargę oddalić.

Analiza skargi pozwala przyjąć, że skarżący skłania się ku przedstawionemu wyżej rozwiązaniu, gdyż żąda merytorycznego rozpoznania odwołania. Skarżący pominął jednak, że odwołanie w gruncie rzeczy nie zostało należycie wniesione, a więc wykluczone było merytoryczne jego rozpoznanie. Niewątpliwie odwołanie podpisała osoba, która nie legitymowała się pełnomocnictwem materialnoprawnym, rodzajowym do wniesienia odwołania oraz do występowania w postępowaniu przed Krajową Izbą Odwoławczą. Okoliczności tej nie kwestionował również Prezes Urzędu Zamówień Publicznych w swojej skardze. Brak pełnomocnictwa nie został uzupełniony ani na etapie postępowania przed KIO, ani w postępowaniu skargowym. Nawet gdyby na etapie postępowania przed KIO braki pełnomocnictwa podlegały dyspozycji art. 187 ust. 3 p.z.p. (co jest wątpliwe) to, żaden przepis ustawy prawo zamówień publicznych nie nakłada na sąd okręgowy obowiązku czuwania nad brakami formalnymi odwołania. Przepis art. 198e p.z.p. mówi wyłącznie o procedurze uzupełniania braków formalnych skargi. Braki odwołania muszą być natomiast traktowane jako braki merytoryczne skargi. Braki te mogły zostać usunięte aż do zamknięcia rozprawy przed Sądem Okręgowym. Niestety w sprawie niniejszej odwołujący, pomimo tego że został powiadomiony o postępowaniu wszczętym skargą Prezesa Urzędu Zmówień Publicznych oraz o terminie rozprawy nie podjął żadnej aktywności aby złożyć należyte pełnomocnictwo dla osoby, która podpisała odwołanie lub aby podpisać odwołanie przez osoby uprawnione do reprezentacji spółki. Nie istniała więc możliwość merytorycznego rozpoznania odwołania. Zważyć przy tym należy, że gdyby rozważania skarżącego na gruncie art. 187 ust 3 p.z.p. były poprawne, to odwołującemu nie rozpoczął bieg terminu do usunięcia braków pełnomocnictwa, a więc także braków odwołania, gdyż nie był do tego wzywany w postępowaniu przed KIO.

W związku z powyższym powtórzyć należy, że przedmiotowa skarga podlegała oddaleniu bez względu na to, czy KIO prawidłowo odrzuciła odwołanie bez wezwania odwołującego do usunięcia braków wadliwego pełnomocnictwa. Mimo tego Sąd Okręgowy podziela stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Krajowej Izby Odwoławczej.

Wykładnia literalna i systemowa przepisu art. 387 ust 3 p.z.p. w połączeniu z zasadą racjonalnego prawodawcy sprawiają, że interpretacja przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia daje się obronić. Nie sposób bowiem założyć, aby w tym samym akcie prawnym ustawodawca wyłącznie przez niedbalstwo legislacyjne w jednym miejscu (art. 26 ust . 3

p.z.p.) odróżniał sytuację polegającą na nie złożeniu pełnomocnictwa od sytuacji polegającej na złożeniu wadliwego pełnomocnictwa, a w innym (art. 187 ust 3 p.z.p) rozróżnienia takiego nie uczynił uznając że pod pojęciem braku pełnomocnictwa mieści się też sytuacja polegająca na wadliwym pełnomocnictwie.

Przepis art. 187 ust 3 p.z.p. wymienia trzy grupy braków formalnych, które mogą zostać uzupełnione w drodze wezwania przez Prezesa Izby, przy czym sformułowanie „w szczególności” odnosi się wyłącznie do warunków, o których mowa w art. 180 ust 3 p.z.p. Oznacza to, że inne braki zostały wymienione wyczerpująco. Skoro więc w wymienionym przepisie nie został wymieniony brak polegający na wadliwym pełnomocnictwie to, nie podlega on procedurze, o której mowa w art. 187 ust 3. p.z.p. (odpowiednio §9 w związku z § 4 ust 2 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 2010 r.)

Rozwiązanie takie jest racjonalne jeśli wziąć pod uwagę fakt, że pełnomocnictwo do wniesienia odwołania jest pełnomocnictwem rodzajowym, określającym umocowanie do tego rodzaju czynności prawnej, której pełnomocnik może dokonać (art. 98 k.c.) Ustawodawca słusznie założył racjonalność działania uczestników postępowania przetargowego, a w szczególności, że w przypadku udzielenia pełnomocnictwa ogólnego mocodawca zdaje sobie sprawę z jego ograniczeń, a wolą jego jest podejmowanie przez pełnomocnika tylko czynności tzw. zwykłego zarządu. Wniesienie odwołania przekracza takie umocowanie. Skoro więc brak jest podstaw do kwestionowania woli mocodawcy to również brak jest podstaw do żądania złożenia pełnomocnictwa rodzajowego.

Inna sytuacja zachodzi w przypadku, gdy do odwołania nie jest w ogóle dołączone pełnomocnictwo. W takiej sytuacji nie można z góry założyć, że pełnomocnik przekracza umocowanie, dlatego zasadne jest żądanie uzupełnienia braków formalnych odwołania przez złożenie pełnomocnictwa.

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik odwołującego powołał się na pełnomocnictwo ogólne. Wynikał z niego wprost brak uprawnień Doroty Mrówki do wniesienia odwołania. Słusznie więc Krajowa Izba Odwoławcza odrzuciła skargę na podstawie art. 189 ust 2 pkt 2 p.z.p. bez wezwania do uzupełnienia jego braków formalnych.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy oddalił skargę na podstawie art. 198f ust. 2 p.z.p.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy odstąpił od obciążenia skarżącego kosztami postępowania, uznając że złożenie skargi w celu wyjaśnienia trudności interpretacyjnych obowiązujących przepisów leżało w interesie publicznym.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność świadczy:

«t. sekretarz gądo
Z , ' , \Boie,na LerKa

oddala skargę;

nie obciąża Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych kosztami poniesionymi przez uczestników w postępowaniu skargowym.